

ლ. ი. ბრეჟნევისა და რ. ნიქსონის მიერ ხელმოწერილი ისტორიული დოკუმენტი უდიდესი ნაბიჯია ატომური ომის საფრთხისაგან კაცობრიობის ხსნის გზაზე.

გაზეთებიდან

„ეროვნული
ბიბლიოთეკა“

შერბი სფორბია ღონესა..

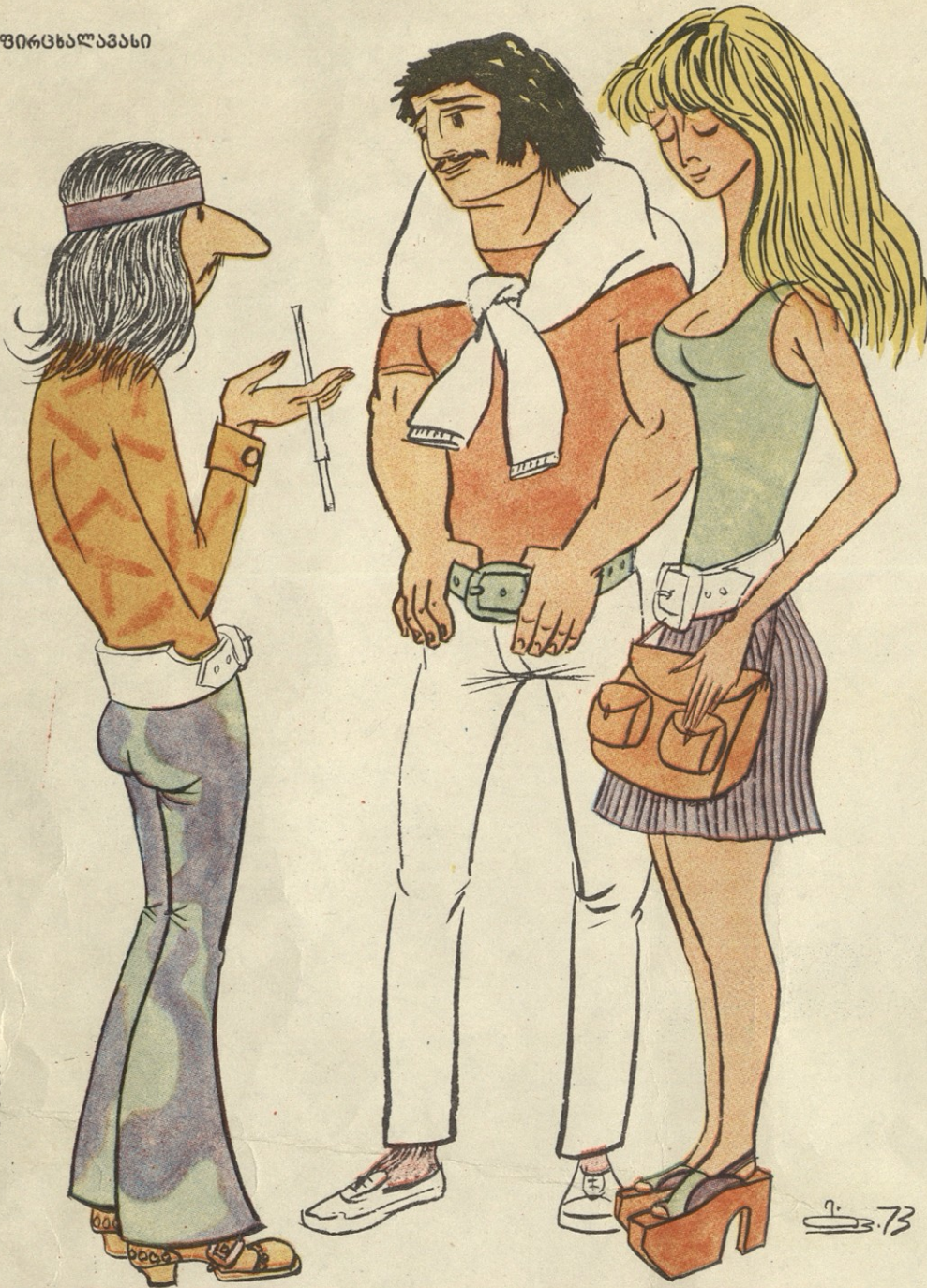
№ 14 (1408) ივლისი 1973

ნიუსუა

გამოცემის 50-ე წელი ფასი 20 კპპ

ნ. ს. ბ. ლომიძისა

დიდი სიამოვნებით გავფრინდებოდი კოსმოსში!
— მამას სჯობია, საბუთარ სოფელში გავრინდებ
და ნახო!

— დღეს ვინ ვასაფლავებდა?
— არ ვიცი. ამბობენ, აპოლონი
ერქვაო.
— ახალგაზრდაა თუ მოხუცი?
— მგონი, მოხუცია. ავიდეთ,
ვნახოთ!..
— მზარეული ვინ არის?
— შეხაზე კალისტრატე. ვახ-
სოვს, ამ ორი კვირის წინ, ვილაც
გეუტრქას რომ ვასაფლავებდით?
მაშინაც ეგ იყო.
— ჰო... მესხიერება თუ არ
მლატობს, მგონი, მაგის ში-
ლაფლავს ძირა აკლდა. მას შემ-
დეგ ძირას სულ ჭიბით ვატარებ.
— მარტო ძირა, შე კაი კაცო?
პილილიც არ ჰქონდა საკმაოდ
და თან მომაქვს.
— მიცვალებულს გავუყვით?
— რა უშავს, ქალაქგარეთ,
სუფთა ჰაერზე, უფრო მოგვშივ-
დება.
— ხედავ, რა გაწამაწაში
არის? საცოდავი აპოლონი! ნე-
ტავ, სიცოცხლეშიც ასე ზრუნავ-
დნენ მასზე შვილები და ნათესა-
ვები?
— ისე რა ვუთხრა მაგათ! ხე-
დავ, როგორ ჩქარობენ? რა მაგ-
რად დახურეს ხუფი?..
— ჩაუშვეს, მორჩა! მალე, წა-
ვიდეთ, მანქანაში წინ დავიკავოთ
ადგილები!
— ჩამოდი, განზე დადექი, ცო-
ტა გაჩნაზე! გაუშვი, შეგვიპატი-
ოონ!

— ვა, რა სუფრაა ყველაფერი
არის: შავი ხიზილადაც, ზუთ-
ხიც, სათალიც, ზეთისხილიც...
ცხონებულ აპოლონისთვის ასე-
თი საქმელი დროზე რომ მიერ-
თშიათ, ალბათ, არც მოკვდებოდა!
— თამადა დიპიანია, ჩანს, მა-
გარი მსმელია, ბევრ სადღეგრძე-
ლოს დაღევს. წესით კი შვილია
საჭირო. შემდეგ ხომ შილაფლა-
ვიც მოვა.

— შვილი კი არა, ცამეტი. რა
მალალიტრაჟა ყოფილხარ, კა-
ცო?!

— ხაშლამა ცოტა ჰამე. შილა-
ფლავისთვის ადგილი შეინახე!

— მოვიდა, მოვიდა! უჰ, რა
სქელი ოხშივარი ასდის. შილა-
კარგი ექნება!

— შენ რა, ხის კოვზი წამოი-
ლე? ერთი ჩემთვისაც გეშოვა!
რამდენი ხანია, ომისდროინდელი
ალუმიანის კუსტარული კოვზით
დავდივარ.

— ავი გითხარი, ძირა ნაკლები
ექნება-მეთქი. აჰ, შენ პილილი,
შე კი ცოტა ძირა მომეცი!

— ოხაი! ახლა კი ერთი კარგი
სიმღერა! ცხონებულს ცეკვაც
უყვარდა. სალო, თამადამ უკვე
ვასცა განკარგულედა!..

— მგონი, დროა: სუფრას ალა-
გებენ!.. თეფშს პური მოუსვი,
მრცხავს გაეხარდება! კოვზიც
კარგად გაწმინდე, ჭიბე არ გაგ-
სვაროს!

— წამოდი, ჭვრივს გამოვემშვი-
დობოთ!

— ნახვამდის, ქალბატონო,
ალალი იყოს აპოლონისთვის ეს
პურ-მარალი! არ დაგივიწყებთ,
ორმოცეც გეახლებოთ!..

ვლადიმერ გოლოგოროდაკ

ფ რ ა ზ ე ბ ი

- ნუ დამარხავ საკუთარ ნიჭს! თუ სა-
ჭირო იქნება, ამას სხვები გააკეთებენ!
- იყო კლასიკოსი, — ნიშნავს, მეტს
ბეჭდავდე, ვიდრე წერდე!
- სიმოცხლში აღიარებულს, ხშირად,
არაფერი რჩება იმისთვის, რომ სიკვდი-
ლის მერვე აღიარონ.
- დაღმბიმი გმირის საკითხი ადვილი
გადასატრეულია, თუ ნაწარმოები ავტო-
ბიოგრაფიული ხასიათისაა.
- ყველაზე მეტს კითხულობენ რედაქ-
ტორები, ყველაზე ნაკლებს — მკითხვე-
ლები.
- იტავდა ცხოვრებისეულ სიმართლეს:
უნდოდა, რომ ტარას ბუღბას როლის შე-
მსრულებელი ნამდვილ კოცონზე დამწ-
ვარიყო.
- ნუ ამხნვრევთ გვირგვინებს! ჩააბარეთ
ისინი მუზეუმს!
- ავრონოზმს, რომანთან შედარებით, ის
უპირატესობა აქვს, რომ მას ყოველთვის
ბოლომდე კითხულობენ.
- კინოკრებლმა: შევქმნათ ჩვენი ფი-
ლმების შესაფერისი ეპოქა!
- მსოფლიო სამოთხიდან გაძევების შე-
მდეგ გაიგეს ადამმა და ევამ სხვა ნაყოფთა
გემო.

- თუ მე ვაზროვნებ, მაშასადამე, ვარ-
სებობ. თუ არ ვაზროვნებ, მაშასადამე,
ვცხოვრობ.
- ჰუმბერტბებანი არ იცვლებიან. იცვ-
ლებიან მათი დასამტკიცებელი საშუალე-
ბანი.
- რიბი იმითაა კარგი, რომ წინ გიბიძ-
გებს.
- ის-ის იყო, მაიმუნიდან ადამიანად
გადაიქცა, რომ თავის წინაპარს ადამია-
ნისმაგვარი უწოდა.
- მიტხარნი, როგორი მწერალი ვარ მე
და გეტყვი, ვინა ხარ შენ!
- დონ კინოტემო, მუზეუმების დათვა-
ლიერებისას, ნუ დაანგრევთ ქარის წისქვი-
ლებს!
- სინამდვილმსთან შეგუება ზოგჯერ
მის უგულვებელყოფასაც ნიშნავს.
- ხანბრძლივ კამათში იმარჯვებს ის,
ვინც უფრო მეტ ხანს ცოცხლობს.
- ნუ იქონიებ საქმეს ბიუროკრატ ჯა-
ლათთან: მოკვდები გაჭიანურებული სიკვ-
დილით!
- ბოროტბაპ სიკეთეს სჩადის, როცა
კვდება.

უკრაინულიდან თარგმნა
რაულ ჩილჩაჩავამ

შქსი

მკობა

მრთხმლ, საღამოს, სასწრაფო საქმეზე ვიყავი წასასვლელი. დრო ძალიან ცოტა მქონდა, დაგვიანება კი არაფრით შეიძლებოდა. ავტობუსით ან ტროლეიბუსით ვერ მივასწრებდი... უცებ გამახსენდა კინოში ნახანი რეკლამა: „ტაქსი მოსახერხებელი, სწრაფი და იაფი ტრანსპორტია!“

მაშინვე ტაქსის საძებნელად გავეშურე და ვხედავ, რომ ჩემგან მოჭქრის თავისუფალი ტაქსი, ეშმაკურად ანთებული მწვანე ლიფლიფით. თქვენ, ალბათ, იფიქრებთ, მძღოლმა, რაღაც მიზეზით, უარი მითხრა, მაგრამ ცდებით! მან მაშინვე დაამუხრუჭა მანქანა და თავაზიანად გამიღო კარი. დაგუსახელე მისამართი. რამდენიმე წუთში უკვე მივედი.

„განა ეს მოსახერხებელი არ არის? რა უნდა იყოს ამაზე უკეთესი, მართლაც რომ ბედმა გამიღიმა!“ — გავიფიქრე აღფრთოვანებულმა, მაგრამ ჩემი სიხარული ნადრევი გამოდგა... მრიცხველს გადავხედე: ცამეტ ფორინტს უჩვენებდა. საჭირო იყო ფულის გადახდა და ამით დაიწყო ჩემი უბედურება... მრიცხველზე აღნიშნულ თანხას ხომ ვერ მივცემდი? გადავწყვიტე, თქვესმეტი ფორინტი მიმეცა, ესე იგი სამი ფორინტით მეტი. დაე, იფიქროს, ძუნწი არა ვარ, ვაფასებ მის შრომას, თავაზიანობასა და ჩვენი ღედაქალაქის ქუჩების ზედმიწევნით ცოდნას-მეთქი. ჯიბეში ხურდა ფული ცოტა მქონდა, ოცფორინტიანი მივაწოდე და მივმართე:

— თუ შეიძლება, დამბრუნეთ ოთხი ფორინტი!

— თუ მაქვს!.. — მიპასუხა განაწყენებულმა და დაიწყო ჯიბეებში ძებნა. მე არ გამკვირვებია: ვიცი, რომ ძნელია, დაუბრუნო ოთხი ფორინტი ხურდა, როცა არა გაქვს.

— ხურდა არა მაქვს! — მომამახა ბოლოს გაბრაზებით. ღამეა. ბნელა. რა უნდა ვქნა? მივცე შეიდი ფორინტი ზედმეტი? რა თქმა უნდა, ეს მე არ გამალარიბებს, მაგრამ ხომ არსებობს ამ ქვეყნად ზომა? მე არა ვარ ზედმეტის გადახდის წინააღმდეგი, პირიქით, ყოველთვის ვამბობ, რომ ზედმეტის გადახდა უფრო სასიამოვნოა, ვიდრე მიღება, მაგრამ რა საჭიროა ეს გამოძალვა?

— მოიცა, მე ვნახავ, რამდენი მაქვს ხურდა!

სანამ მძღოლი დამცინავად მიყურებდა, მე ამოვკრიფე ჯიბიდან ხურდა ფული. ჯერ თითოფორინტიანი სამი მონეტა ვნახე. ახლა თუ ოცფორინტიანს ათიანით შევცვლიდი, უკვე მქონდა მრიცხველზე აღნიშნული თანხა. მივეცი ეს ფული და განვაგრძე ძებნა. მეორედ აღმოვაჩინე ოცფორინტიანი ექვსი მონეტა, ორი ათფორინტიანი და კიდევ უმეტესი ტელეფონის დასარეკად, ზუსტად ორი ფორინტი.

— აი, ინებეთ ორი ფორინტი, მეტი ხურდა არა მაქვს!

— კარგი, კარგი!.. მოდი და ამისთანა კაცი მანქანით წაიყვანე! შენისთანებმა ფეხით უნდა იარონ!.. — მიპასუხა მძღოლმა ავადებულად და წავიდა.

ვღგავარ ტროტუარზე დარცხვენილი ბავშვივით, რომელსაც ყურები აუწიეს, და, ვერ გამოვიდა, რა დავაშავე! ორი ზედმეტი ფორინტი ასეთ მოკლე მანძილზე არც ისე ცოტაა! მართალია, თავიდან სამი ფორინტის მიცემა მინდოდა, მაგრამ რა ჩემი ბრალია, არ გამოვიდა! მანტერესებს, რამდენი უნდა გადაიხადოს ზედმეტი წესიერმა მგზავრმა, რომ თავი დამცირებულად არ იგრძნოს?

ეს საკითხი ჯერ გადაჭრილი არ არის, თუმცა ტაქსი სულ ადვილად შეიძლება ამის მოგვარება. ჩვეულებრივი მრიცხველის გვერდით უნდა მოთავსდეს კიდევ ერთი მრიცხველი, რომელიც აღნიშნავს, რამდენი უნდა გადაიხადო ზედმეტი. მაშინ არც მგზავრი და არც მძღოლი არ ჩავარდებიან უხერხულ მდგომარეობაში. ხოლო იმისათვის, რომ თავიდან ავიცილოთ დავა ხურდის შესახებ, საჭიროა მრიცხველის ზემოთ მოვითავსოთ დაფა წარწერით: „გთხოვთ, როგორც მგზავრობის, ისე ზედმეტი ფული გადაიხადოთ მხოლოდ ხურდით, წინააღმდეგ შემთხვევაში, მგზავრი პასუხისმგებელი მიეცემა!“

საკმაო სიმკაცრეა, მაგრამ რას იზამ, ყველგან ხომ უნდა იყოს წესრიგი?

— ღიღებულა! — შესძახა რედაქტორმა და მოთხრობა გვერდზე გადადო. — როგორი სიმართლე, როგორი, ასე ვთქვათ, ნიუანსები, პასაჟები და მასაჟი... — რედაქტორი, როგორც შემდგომ გავიგე, რადიკულით იტანჯებოდა და ყოველ საღამოს მასაჟებს იკეთებდა. — დიახ, მე მომწონს თქვენი მოთხრობა, თქვენ რას იტყვით? — მიმართა მან პასუხისმგებელ მდივანს.

— მეც თქვენს აზრს ვიზიარებ. ამ მოთხრობაში ჩანს პოეტური სული და, საერთოდ, იგრძნობა დიდი ლირიზმი და ავტორის პოეტური წვა. — პასუხისმგებელი მდივანი ჰოეტი იყო.

— მაგრამ... — ჩართო რედაქტორმა. — დიახ, დიახ... მეც ამის თქმა მინდოდა, მაგრამ... — გაიმეორა პასუხისმგებელმა მდივანმა და რედაქტორს პირში მიანჩრდა. — მაგრამ...

— ჩემი აზრით... — რედაქტორმა მოთხრობა ისევ თავისკენ მიანჩრა, — ჩემი აზრით, საღამო, იგრძნობა ნაცნობი ნიუანსები, პასაჟები და...

— მასაჟები. — გახსენა პასუხისმგებელმა მდივანმა.

— დიახ, დიახ! ეს მოთხრობა ერთ-ერთი ცნობილი კლასიკოსის, თუ არ ვცდები, ბარნაბა ბარბანეოს მოთხრობას მაგონებს. თქვენ თუ გახსოვთ, ის მოთხრობა? — მიუბრუნდა იგი პასუხისმგებელ მდივანს.

— ოო, ის მოთხრობა?! — აღტაცებით შეჰყვირა პასუხისმგებელმა მდივანმა და თვალები ჭერს მიაპყრო. — ის მოთხრობა ნამდვილი პოეზიაა... იმის შემდეგ ეს... — პასუხისმგებელი მდივანი კვლავ რედაქტორს მიანჩრდა.

— დიახ, დიახ, ვადაღერებ-ა-ა. — თქვა რედაქტორმა და ტუჩები აიბზუა. პასუხისმგებელმა მდივანმა მხრები აიწურა და ისე გაღმომხედა, თითქოსდა მეუბნებოდა, რა ვქნა, მეგობარო, ღმერთია მოწამე, თქვენთვის ყველაფერი ვაკეთებ.

...მერე ის მოთხრობა სხვა ჟურნალში დაიბეჭდა და საკმაო მოწონებაც ხვდა წილად. ცოტა ხნის შემდეგ ახალი მოთხრობით ხელდაშეწყენებული ისევ ნაცნობი ჟურნალის რედაქციას ვეწვიე. რედაქტორი და პასუხისმგებელი მდივანი გულთბილად შემეგებნენ და კარგა ხანს ანჯღრეის ჩემი მკლავი.

— თქვენი მოთხრობა წავიკითხეთ, ღიღებულა! პირდაპირ საწყენია, რომ გვერდი ავციარეთ და სხვა ჟურნალს მიმართეთ! — მითხრა რედაქტორმა.

— ასეთი მოთხრობით ყოველი ჟურნალი იამაყებდა. — მისაყვედურა პასუხისმგებელმა მდივანმა. მინდოდა მათთვის გამეხსენებინა, რომ ეს მათ მიერ დაწუნებული მოთხრობა იყო, მაგრამ თავი შევიკავე. რა საჭიროა უხერხულ მდგომარეობაში ჩავადგო ეს გულთბილი ხალხი, ერთი შეცდომა ვის არ მოსვლია-მეთქი, გავიფიქრე. მერე გულსიჭიბიდან ახალი მოთხრობა ამოვიღე და რედაქტორს მივაწოდე. რედაქტორი უხრადღებით კითხულობდა და თან „შშვენიერია-ღიღებულა!“ იძახდა.

— თქვენ რას იტყვით? — ჰკითხა პასუხისმგებელ მდივანს.

მდივანმა უკანასკნელი გვერდიც გვერდით გადადო და წამოიძახა:

— ბრწყინვალე მოთხრობა! როგორი პოეზია, როგორი ლირიზმი, თქვენ ნამდვილი პოეტი ხართ!

— როგორი სიმართლე, ნიუანსები, პასაჟები და...

— მასაჟები. — მივეწველე რედაქტორს.

— დიახ, დიახ... მაგრამ... — რედაქტორმა ისევ თავისკენ მიანჩრა მოთხრობა.

— მაგრამ... — გაიმეორა პასუხისმგებელმა მდივანმა და რედაქტორს მიანჩრდა.

მანხანა ახვლიანი

ნახ. ბ. ლომიძისა

— დედას გავიყვებ, შვაბლემ ეს ბურთი, თორემ თავმჯდომარე ამბობს, ახლაც რომ წააკოთ, სტალიონს გადახვანავო!

— არა ინდავარში ახლან ფული რიგობო მოვა? —
— ფული, თურამ მან სახარაი რეზინი მანინ ფულს მასვს!

საქართველო

დაინინაუკის

ერთ დღეს სამართლებრივი ასპარეზი და-
მან, დაქუთუხა ვადეცი მივიდა და მოითხო-
ვა, მადრონი მწერველად გაემნიეთო.

— ახა, უნარ ვინ გბრუნა?
ჩაივდა სპეციალისტი, ჩაიდა მადრონი და
ლომივი დარტყა: პირველ დღეს გვმა 150
პროცენტით შეასრულა, მეორე დღეს — 200
პროცენტით, მესამე დღეს — 225 პროცენტით.
მეოთხე დღეს... აჰ, ჩემო საყვარელი მწიფე-
ლონი! მეოთხე დღეს ჩემი მადრონი
დარტყა ჩაულა, უფრო სწრაფად, აღარ ჩაულა
მოითხოვ დღეს სამართლებრივი გამოცდას და
მადლობა უნებრ, მერს სასწრაფოდ დაბარეს
ადვოკატი გაზეთის რედაქციაში, აღმასკომ-
ში, რაიკომში... მერვე — ცენტრალური გაზე-
თების რედაქციაში, რადიოში, ტელევიზიაში,
კინოჩოჩიკაში. მერე ესტუმრნენ საკვიმო
ურნალ-გაზეთების კორესპონდენტებს, ფოტო-
რეპორტიორებს, მწერებს, მერე მიწვეეს მო-
წინავე და რაციონალისტებია რაიონულ
თაბორზე, რაიონულ თაბორიდან — რესპუბ-
ლიკურ თაბორზე, რესპუბლიკურიდან — საკვი-
მოზე. მერე უცხუნივინი გაუშვეს ახალგაზრდული
დელეგაციის წევრად.

მუდგე დაიწყო მწებრებრი პიორებიანი,
კოჭამწებრებიანი, სამამული ომის ვეტერა-
ნებიათ...

აიბრის ტყის მეგობარია თაბორის დღევ-
ნაგად, მზამტრია ნებაყოფლობითი ჩაგების
საპეოს საპატო თაგქობარულ მოქალაქე
საქციის კოლეჯის წევრად, შობილთა კომიტე-
ტის ადვოკატად, ტელედაცემის რედაქ-
ციებში გადარტყეს... მერის მწერად.

ბოლოს სამართლებრივი თქვეს, ამ დასახუ-
რებულ კაცს სულ მადრონი ხომ არ მოვლავი,
დროა, დაგაწინაურეთი და დაწინაურე კიდევ.
ახლა ეს ლომივი ვაგაკა წის სამართლებრი
ერთ პატარა, ჩახუთულ თოხში და, დღიდან სა-
დაბომდე, ბუგუნს თვლის.

საპელინო თაგაჰ

(დასახალისის დასახარებალად)

თუ თქვენმა ბავშვმა თითი გაიკურა (არც
ისაა გამოჩენილი, რომ თქვე თითიდან გამო-
კაწროთ), უნდა გასოფდეთ მუდგევი: თითის გა-
კაწრის სრულებით არ არის დაკავშირებული გე-
რეთოფდებულ ლეიკოზთან. ნუ დაგაფრთხობს
გამოჩენილი სისხლი, ნუ შეგვემინდება, რომ ეს
გადაზრუნება სისტემურ დაავადებებში, რომელ-
მეც ხსიათდება ფრეკუალური სტრომიის საწ-
ყისი ურყეობის მიკროპლასტიკური და მტკაბლა-
სტიკური წრდით და მათი გარდაქმნის სისხლის
პასენიონის სხვადასხვა უკრდებალ! ამ პროცესს
ხშირად აგრესიული ხსიათი აქვს, რაც იწვევს
სისტემურ დაავადებებს და ორგანოების განეროზირებულ
დაზიანებას. ეს პროცესი ვითარდება სისხლის
მემქმნელი ურყეობის მალინიზაციის ხარჯზე.
ამასთან, სხეულები უკრდება კარგად დღე-
რეწყისიყის უნარს, ამიტომ ბავშვს დროულად
უნდა წაუყვებთ იდი!

იგივე მეთოდი შეიძლება გამოვიყენოთ თითის
გაჭრის შემთხვევაში!

ლილი პატარაბა

ნიანის ყვავი

სასამართლო დარბაზი გაქვდილია. ხალხი ფუნებ
დას და ფუნებ დასადგინა ადვოკატები არ არის. ყვე-
ლაზე მოსვენებით სკამზე ზის ერთი, ოდნურ ის სკამი
სამართლებრივი სკამი. ფუნებ ჩამოშვარძი ცნობისმომ-
გებო რაიკონი — მუროტი შესტყვიან ბრალდებულს.
— მიუღო თვისი სიცოცხლე სკამისთვის იბრძობა და
კიდევ ჩაიგდო ზელში! — ჩაილაპარაკა ვიღაცმა ხალხში.

მანისხანს ელით წერის შესაჩვენად უხახელი წერი-
ტის ერთმა უხახელს ეტრომა მარჯვემა ხელს სავი-
თოდ გათუქვა ქა მავი ხაჭოთი მავარდ მუიხე.
კომა იცოდა მისი ქმრის მარჯვენი რამდენი კაცი
იყო დალუპული და, შებინტული რომ დანიხა, გათქვა-
რა, დაიფიქურა, აღბათ, ხელი წაჭერეს.
— რა მოვიდა, იპოლიტე, მარჯვემა ხელზე?
— ახავეფრა, კალი, მოთვალეუბისათვის შევიტყე-
მარე ანობისქამ წერს, კაცი, მარჯვენი არ უნდა იცოდეს.
მარჯვენი რას აკეთებს.

ზისკირას თბილისი გლია ვადაყარებულნი მანქანა.
მძღოლს პირველ დახმარებას ადვილად უშვეს, ხა-
ზონისათვის კაცს უბრეულ დახმარებაზე არ შეიძ-
ლება ჩათავსო, თქვე მოიტება ცინხი უღვირი
მღერის წყალბოთ.

— ვერ გამოვიდა, რას ვადაყარებ ამ მოფერს, უკვე
მეთოხევირ დაგამტრია! — ეუბნება თანამშრომელი.
— რას ამბობ? მავებე ერთგულ კაცს სად დეოვი,
სულ თავსებრი მიუტყობს!
— თქვენს თავსებრი ყურებებს, გზას უტყროს, არ
უჩრქვები?

— აღრეხს ვანიყოფილებს ვამებე გაზეპირებულ კითხ-
ვებზე გაზეპირებულ პასუხებით მწვიდალ შეფოს ან-
ძიტა!
— აღრე სად მუშაობით? — მწვიდალვე დასვა მან
კითხვა.
— თამბაქოს ფაბრიკაში.
— რად?
— პაპირისების ჩაწყოებაში.
— ააა... თუ კაცი ხარ, ჩაწყოება არ მიხსენო!

პრელ ამანოში კრული ხახი დადის. რას არ ნახავ,
რას არ გაიგონებ ექ?
— კაცი, ავრე გაზეთში წერია, მამებლობისათვის სა-
მსახუროდან ხსინაში! — ეუბნება ერთი მიხანვე მეო-
რეს.
მეამბოვე სკამზე მუხბა.
— ვა, მართლა? ესე იგი, ჩვენი მამედა უნდა მოხს-
ნის, რაბა...
— მამედა ვინაა? — ამოყოფს თეთრი ზურვიდან
თავსი მეორე მიხანვე.
— მამედა ჩვენი მქესეა.
— მეტე, ის რა შუამია?
— როგორ თუ რა შუამია? კლიენტებს სულ გაამბო,
გაამბოთი, იქამის.

08 ღლოს იქ რომ ვიფიქროს, როცა ეს საუბარი შედ-
ერთი კომლუტუნების კატორაში:
— კაცი, ხელდრო თავის დღეში არ მოუყვანი ჩვენს
კოლეგებრიობას, ხელდროს წვენი როგორ ჩავეწერო დო-
კუმენტები?
— შენ, მდი, დაწერე, ჩვენი თაგქობარე ზენდრო-
დან იქ არა, მქიდან აღდეს წვენი.

— ნიბა, როდის დამამიგებე აგარას მწენებლობას?
— ამინდს ველოდები.
— შენ რომ ამინდს ელოდები, ის ამინდი აღარ დად-
გება!

— მდი და მიხო შეგებრებოთ, ვინ უკეთეს ზიხილია-
ლებიან სახლს ააშენებდა და მიხიონ არ მჭაობა?
— მამ, მისალიყალ მჭიონა სკამე მიხის! სად არის,
წვილი, მიფიქროვ გათავიგება?
— სად უნდა წახვიდე, კაცი, ციხეში ზის!
— ამ ქალბატონს მილიონერი მჭარი დაიღუპა! — ჭო-
რაბებე კამუნი.
— რიი?
— შეუცლის ვადაყვა!

ზოგი

ნიანის ყვავი

ნუ ვაიკრებოთ მწიფელო,
ნუ ვაიკრებოთ მწიფელო,
თუ საკითხი, მოვარ მანარში,
მართლ ბრუნებდე უკრამი
მართლ ბრუნებდე უკრამი
მართლ ბრუნებდე უკრამი
მართლ ბრუნებდე უკრამი

დასაზე დადგინდო ფორთოხას
მეჭრელი კვენი თავსებრი,
ხან ბიეს უტყვიან,
ხან — ციტრუს,
უკრამი მუხბი.

დალავს ზესდალ ვადაყვებოთ,
რომ არ შეგებრებდეს პირი მე-
სკილი კოვეტი აქსონის!
— სი კარბოვებე, ვიბიძე!

— გუბამ, საიდან სადაო? —
მეც ვადაყვებო ბაბის.
— ხარკოვი ვადაყვებო, მწალია,
შეგქმა მერისი ლამბა!

ეს ხილი განა ჩემია,
აქ სკამი დამტოვა დარაჩალ,
სასიხე მტერი გელის და
ის თაგქობა მარა ჩანს!

ბიბე ვერა თქვა მართალი,
გული ვერ ვადაყვებო,
ამსაღ მინახავს ქრთველი
მისებრ მზღალი და მშინაში!

— ვი და უნ ჩემი იბიბას,
ხალხი ამიკლებს ძიხებითა!
ფორთოხლის ვადაყვებოლი
ღვთისმალბოთი ვადაყვებოლი.

როს ვერაზ ოხმანის ძეხა
კრემლიც ვადაყვებო თქირალით,
თერლა ხანახან აიგლო
ვყავკაცი ფილსიკაწებოლი.

ღობისა, ასეთ კაცუნას
ხალხი მჭიკლას ავირდეს,
აბა, ვეროხის ვერ მოთოხეს
სინის-ნამესის, ვადაყვებო!

ბაიკო ზაპირაზვილი

— გველი არ ჩაიბს ამ სრუბოში?
— არა, ბატონო!
— ახსუს, გელი არ ბრედა? ჩაბა ტყვილად წამოთხვენი სოლის ნათესავენი!

1973

73-584

ქართული
გრაფიკა

ნ.ა. ჯ. ლოლუასი

საქართველოს
გრაფიკის
კავშირები
№ 584
22-111

— ქალბატონო, ხურდა რატომ არ მოთხოვეთ გაყიდ-
ველს?
— უემეტოდა! მაგას რომ არ უჭირდეს, ამხელა პაცს
მთელი დღე დახლში რა გააჩერებს?!